

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2025, č. j. MV-167112-6/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2025, č. j. MV-167112-6/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tak, že potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 6. 2025, č. j. OAM-48375-14/DP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žádost neobsahovala všechny náležitosti podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

2. V řízení došlo k závažnému porušení procesních pravidel, které mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Samo rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a řádně neodůvodnil přiměřenost zásahu. Obě správní rozhodnutí jsou zjevně nepřiměřená a v rozporu s relevantní judikaturou, zejména s rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, a navazujícím rozsudkem ze dne 3. 12. 2025, č. j. 1 Azs 229/2024-70. Žalovaná nevypořádala odvolací námitky.
3. Správní řízení o žádosti bylo ukončeno žalovanou z důvodu nedoložení bezdlužnosti vůči České správě sociálního zabezpečení a Finančnímu úřadu, přestože ostatní náležitosti, včetně příjmu manželky, byly předloženy. Pokud má žádost vady, musí správní orgán vyzvat účastníka k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, což se nestalo. U opakované žádosti již nebyla lhůta pro odstranění vad žádosti prodloužena, a to bez odůvodnění, a řízení bylo zastaveno ještě před nabytím právní moci usnesení o neprodloužení lhůty, což je nežádoucí, ne-li přímo nezákonné. Žalobce by požadované bezdlužnosti doložil, pokud by jimi disponoval, avšak vzhledem k dluhu z podnikání nebylo možné podklady získat včas, byť se o to žalobce prokazatelně snažil.
4. Je překvapivé, že správní orgán v řízení vůbec nekomunikuje s jinými orgány a požadovaný údaj si sám neobstaral, ačkoli v obdobných situacích ministerstvo běžně z moci úřední aktivně zjišťuje potřebné informace.
5. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno pouze formou usnesení o zastavení řízení, aniž byl žalobce seznámen s podklady. Žalobce je bezúhonný, procesně aktivní a spolehlivě plní účel pobytu, byť se dostal do určité platební neschopnosti, která se propsala i do dluhu v době rozhodování. Z judikatury je zřejmé, že v případě, kdy je účastník procesně aktivní (a to účastník v této věci byl) a jedná se o doklad, ověřující existující skutečnost (tj. skutečnost, která existuje i bez ohledu na probíhající řízení), nic nebrání správnímu orgánu, aby byl žalobce vyzván opakovaně, případně byl na skutečnost chybějícího dokladu upozorněn při seznámení s podklady, a to v souladu se zásadou dobré správy. Správní orgán však postupoval čistě formalisticky, lhůtu neprodloužil a řízení zastavil, přestože mu bylo známo, že na výsledku závisí i žádosti nezletilých dětí. Nezabýval se tak zjevnou nepřiměřeností svého postupu.
6. Napadené rozhodnutí je zjevně nepřiměřené a má zásadní dopad do rodinného, soukromého i profesního života žalobce. Přiměřeností se prvostupňový orgán vůbec nezabýval, nezkoumal ji, nehodnotil a neodůvodnil, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Tato vada nebyla zhojena ani odvolacím orgánem, jehož formalistické odůvodnění nemá oporu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ve spise. Postup správních orgánů je nezákonný a odporuje zásadám dobré správy, které vyžadují vyhnout se formalismu a hledat materiálně správné řešení.

7. Ústavní soud opakovaně zdůraznil nepřípustnost formalismu (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a sp. zn. I. ÚS 19/98) a konstatoval, že soudy i správní orgány musí vykládat právo ústavně konformně, s ohledem na účel předpisu, jeho systematiku a individuální okolnosti věci. Nejvyšší správní soud obdobně odmítl přepjatý formalismus (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Správní orgány mají povinnost učinit vše pro spravedlivé rozhodnutí a nesmějí odeprít ochranu práv čistě formalistickým postupem. V případě žalobce bylo rozhodováno v rozporu s těmito principy.
8. Žalobce má za to, že správní orgány zcela ignorovaly jeho rodinné vazby a nabízely nereálná řešení, která mají nepřiměřenost dopadu mírnit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců přitom stanoví minimální okruh faktorů, které musí být při posouzení přiměřenosti zohledněny; správní orgán se musí vypořádat se všemi vyjmenovanými hledisky. Nestačí jejich omezené či selektivní hodnocení. Výjimku tvoří jen situace, kdy účastník neposkytne potřebné informace. V takovémto případě samozřejmě nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, že bude uvádět úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí, a zabývat se faktory (např. zdravotní stav, atd.), které mu účastník řízení odmítl sdělit. V projednávané věci však žalobce součinný byl. Správní orgán mohl sám zjistit pouze jeho věk, ostatní faktory jsou subjektivní a je nutné účastníka vyslechnout či alespoň vyzvat k vyjádření (§ 3 správního řádu). To se nestalo. Úvaha o přiměřenosti tak měla být provedena důkladněji, komplexně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu.
9. Správní soudy opakovaně potvrdily, že správní orgány musí k námitce cizince vždy posoudit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a to i tehdy, nevyžaduje-li to výslovně zákon. Judikatura Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) dovodila, že namítá-li cizinec nepřiměřenost zásahu, je správní orgán povinen se s námitkou vypořádat (např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29; ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46; ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53; ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35; ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39; ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27; ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53; ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40; ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40; ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37; ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41). Závěry judikatury reflektuje rovněž odborná literatura (KRATOCHVÍL, Jan. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí v případě zastavení řízení podle zákona o pobytu cizinců. Právní rozhledy. 2020, číslo 3, str. 77), která přilehavě vyjadřuje myšlenku společnou většině citovaných (i dalších) rozsudků správních soudů: *„Absence výslovného požadavku posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí v některých případech znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze je však vyloučit.“*
10. Již rozhodnutí o neudělení či neprodloužení pobytového oprávnění (nebo o zastavení řízení) může cizince fakticky nutit opustit území České republiky (dále jen „ČR“), a způsobit mu tak závažný zásah do soukromého a rodinného života. Pokud by nevycestoval, riskoval by nelegální pobyt a následné správní vyhoštění se zákazem návratu. Namítne-li cizinec nepřiměřenost zásahu a tato námitka není zjevně nemyslitelná či absurdní, případně vyplývají-li ze spisu okolnosti svědčící o možné nepřiměřenosti, je správní orgán povinen přiměřenost posoudit bez ohledu na to, zda jde o zrušení, neudělení, neprodloužení či

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zastavení řízení o pobytovém oprávnění. To platí tím spíše, jsou-li na cizinci citově i materiálně závislé nezletilé děti (narozené v roce 2020 a 2023) a manželka.

11. Rozšířený senát v rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, potvrdil, že i v situaci, kdy jsou splněny podmínky pro zastavení řízení, je nutné zohlednit přiměřenost zásahu, pokud by rozhodnutí vedlo k nepřiměřenému dopadu do soukromého a rodinného života. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále také jen „ESLP“) k čl. 8 Úmluvy ukládá vnitrostátním orgánům povinnost hodnotit dotčené zájmy – včetně nejlepšího zájmu dítěte – a provést test přiměřenosti i u rozhodnutí založených na formálních procesních důvodech („*formal procedural grounds*“). Neučiní-li tak, porušují čl. 8 Úmluvy (rozsudek ESLP ze dne 22. 11. 2021, Khachatryan a Konovalova proti Rusku, č. 28895/14, body 27, 29, 30). ESLP přitom nerozlišuje mezi případy s účastí nezletilých a ostatními. Povinnost posoudit přiměřenost je obecným pravidlem. Ačkoliv zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu představuje procesní rozhodnutí bez věcného přezkumu, jeho důsledky mohou být totožné s meritorním zamítnutím. I zastavením řízení tak může dojít k porušení základních práv žadatele, což správní orgány musí předcházet.
12. Nejvyšší správní soud, obecné soudy i správní orgány jsou povinny při aplikaci čl. 8 Úmluvy zohlednit judikaturu ESLP; tato povinnost plyne z čl. 10 a čl. 1 odst. 2 Ústavy (nálezy ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. II. ÚS 3122/16, bod 25; a ze dne 19. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 3997/19, bod 41). Z toho vyplývá, že čl. 8 Úmluvy ve světle judikatury ESLP nepřipouští závěr, podle něhož by posouzení přiměřenosti bylo omezeno jen na věcná rozhodnutí. Naopak, správní orgány musí hodnotit i přiměřenost zastavení řízení podle § 66 odst. 1 správního řádu, pokud může představovat zásah do soukromého a rodinného života cizince.
13. Žalobce tak má obě rozhodnutí za nepřiměřená, přímo ohrožující celistvost rodiny a nejlepší zájmy nezletilých dětí, je v rozporu s judikaturou i mezinárodními závazky ČR.

III. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a na spisový materiál. Veškeré žalobcovy námitky byly žalovanou řádně vypořádány. Nicméně z důvodu procesní opatrnosti podotýká, že povinností odvolacího správního orgánu není reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení učiněnou v rámci odvolacího řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 4 Afs 375/2019-21).
15. Žalobce byl dne 17. 1. 2025 řádně vyzván k odstranění vad žádosti s poučením o způsobu jejich odstranění i následcích nečinnosti, a byla mu poskytnuta lhůta 60 dnů (do 18. 3. 2025). Správní orgán k žádosti žalobce prodloužil dvakrát lhůtu vždy o 20 dnů (usnesení ze dne 8. 4. 2025 a 15. 5. 2025). Třetí žádosti žalobce ze dne 4. 6. 2025 o další prodloužení nebo o přerušování řízení nebylo usnesením ze dne 18. 6. 2025, č. j. OAM-48375-13/DP-2024, vyhověno, neboť žalobci byl poskytnut dostatečný prostor k odstranění vad žádosti.
16. Protože žalobce nedoložil doklad o své bezdlužnosti u Pražské správy sociálního zabezpečení a u finančního úřadu, správní orgán I. stupně usnesením ze dne 19. 6. 2025 řízení zastavil. Od doručení výzvy dne 17. 1. 2025 do vydání usnesení měl žalobce k předložení dokladů celkem 157 dnů, tedy téměř trojnásobek původní 60denní lhůty.
17. Žalovaná zdůraznila, že správní orgán I. stupně nejprve usnesením ze dne 18. 6. 2025 nevyhověl žádosti o přerušování řízení a teprve poté usnesením ze dne 19. 6. 2025 řízení zastavil. To, že usnesení o neprodloužení lhůty a nepřerušování řízení nenabývalo před

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zastavením řízení právní moci, podle žalované nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

18. Žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně nemůže všechny požadované doklady obstarat sám, protože řízení o žádosti vyžaduje aktivitu žadatele, který musí předložit náležitosti dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o doklady o bezdlužnosti u Celní správy ČR a Pražské správy sociálního zabezpečení, mohl žalobce správní orgán výslovně požádat, aby si je z úřední evidence obstaral. Bez takové žádosti nelze předpokládat, že tak správní orgán učiní.
19. K námitce, že žalobce nebyl vyzván k seznámení s podklady, žalovaná uvedla, že řízení bylo zastaveno procesním rozhodnutím, a proto správní orgán neměl povinnost postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu. Tuto povinnost vztahuje zákon pouze k meritorním rozhodnutím. Srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2018, č. j. 22 A 9/2017-27: „*V předmětné věci se rovněž nejednalo ani o meritorní rozhodnutí, k jehož vydání by se vztahovala povinnost správního orgánu postupovat dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, tj. vyzvat účastníka řízení, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí; nebylo rozhodováno o věci samé, nýbrž toliko procesním rozhodnutím.*“
20. K námitce, že nic nebránilo opakovanému vyzvání žalobce, žalovaná uvedla, že výzva ze dne 17. 1. 2025 byla řádně doručena a správní orgán I. stupně následně dvakrát prodloužil lhůtu o 20 dnů (usnesení ze dne 8. 4. 2025 a 15. 5. 2025). Za této situace neshledala, že by správní orgán I. stupně byl povinen vyzývat žalobce k odstranění vad žádosti znovu.
21. K námitce, že žalobce je bezúhonnou a společensky nikterak nebezpečnou osobou, která spolehlivě plní svůj účel pobytu, žalovaná konstatovala, že tyto skutečnosti nelze v žádném případě vyzdvihovat, neboť každý žadatel o pobytové oprávnění je povinen chovat se a jednat v souladu s platnými zákony na území ČR a také plnit účel pobytu.
22. K námitce přepjatého formalismu žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Žalobce ani po výzvě ve stanovené lhůtě nedoložil požadované doklady, a proto bylo řízení oprávněně zastaveno. Žalobce navíc nedoplnil doklady o bezdlužnosti ani v odvolacím řízení, takže nepřichází v úvahu prolomení zásady koncentrace řízení. Žalovaná proto pochybení ani přepjatý formalismus neshledala.
23. K námitce přiměřenosti žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, kde se jí zabývala v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65.

IV. Obsah správních spisů

24. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 13. 12. 2024 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“). K žádosti doložil smlouvu o nájmu bytu ze dne 1. 4. 2023 na dobu od 1. 4. 2023 do 31. 12. 2025, oddací list ze dne 18. 5. 2018 s překladatelskou doložkou a rodné listy svých dvou dětí (ročník 2020 a 2023).
25. Z lustrace v Cizineckém informačním systému vyplývá, že žalobce na území ČR pobýval již v roce 2012.
26. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce dne 17. 1. 2025 k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení chybějících dokladů, a to dokladu o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, dokladu o úhrnném měsíčním příjmu cizince a společně s ním posuzovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

osob, potvrzení okresní (Pražské) správy sociální zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále, potvrzení příslušného finančního úřadu, potvrzení příslušného celního úřadu, ze kterých by vyplývalo, že žalobce nemá u těchto orgánů evidován nedoplatek, a dokladu o zdravotním pojištění včetně dokladu o zaplacení pojistného. K odstranění vad žádosti byla stanovena lhůta 60 dnů od doručení dané výzvy. Současně byl žalobce poučen o negativních důsledcích v případě neodstranění vad žádosti. Výzva byla doručena zmocněnému zástupci účastníka dne 17. 1. 2025 a lhůta k doložení požadovaných dokladů tak byla stanovena do 18. 3. 2025.

27. Dne 12. 3. 2025 podal žalobce první žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad o 20 pracovních dnů z důvodu, že se blíží datum podání nového daňového přiznání s aktuálními příjmy a doposud nebyly vydány zbývající bezdlužnosti. K tomu byla doložena výzva k odstranění nedostatků od Úřadu městské části, odboru živnostenského, ze dne 3. 2. 2025, konkrétně k doložení nového povolení k pobytu v souvislosti s oznámením účastníka ohledně pokračování v provozování živnosti po uplynutí živnostenského oprávnění, formulář přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2023 na jméno účastníka řízení, průkaz pojištěného (účastníka) s platností od 16. 12. 2024 do 15. 12. 2026, průkaz pojištěného vystavený na jméno manželky účastníka s platností do 15. 12. 2026, dvě pojistné smlouvy o komplexním zdravotním pojištění cizinců ze dne 16. 12. 2024 s platností od 12. 3. 2025 do 15. 12. 2026, včetně dvou pojistek k těmto smlouvám a potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 28. 2. 2025, ze kterého vyplývá, že účastník nemá evidovány u orgánů Celní správy ČR žádné nedoplatky.
28. Správní orgán I. stupně vyhověl žádosti žalobce usnesením ze dne 8. 4. 2025, kterým určil další lhůtu k odstranění vad žádosti 20 dnů. Usnesení bylo zástupci žalobce doručeno dne 10. 4. 2025.
29. Dne 30. 4. 2025 podal žalobce druhou žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad o 20 až 30 pracovních dnů, odůvodněnou přetížeností správních úřadů včetně finančního úřadu, kdy účastníku nebyl dosud vydán platební výměr a zbývající potvrzení o bezdlužnosti, věřil, že již bude mít doklady kompletní, ale není v jeho moci odhadnout dobu, kdy mu zbývající doklady budou vydány, stejně tak manželka žalobce doloží výplatní pásku v této lhůtě. K tomu byla doložena pracovní smlouva manželky ze dne 1. 3. 2025, mzdový výměr (49 700 Kč), výplatní páska za období 3/2025 (čistá mzda ve výši 39 049 Kč), dále formulář přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2024 na jméno žalobce, přehled plateb na rok 2025, opis elektronického potvrzení podání, přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2024, opakovaně formulář přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2023, dvě pojistné smlouvy o komplexním zdravotním pojištění cizinců ze dne 16. 12. 2024 vystavené na jméno účastníka řízení a jeho manželky včetně dvou pojistek k těmto smlouvám, dva platné průkazy pojištěného vystavené na jméno účastníka řízení a jeho manželky a výzva k odstranění nedostatků od Úřadu městské části, odboru živnostenského ze dne 3. 2. 2025.
30. Správní orgán I. stupně vyhověl žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad usnesením ze dne 15. 5. 2025, kterým určil další lhůtu k odstranění vad žádosti 20 dnů. Usnesení bylo doručeno dne 16. 5. 2025.
31. Dne 4. 6. 2025 podal žalobce třetí žádost o prodloužení lhůty určené k odstranění vad o 20 až 30 pracovních dnů, odůvodněnou tím, že mu dosud nebyl vydán platební výměr a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zbývající bezdlužnosti (případně vyúčtování ČSSZ), kdy současně uváděl, že věřil, že již bude mít doklady kompletní, ale že není v jeho moci odhadnout dobu, kdy mu zbývající doklady budou vydány, jinak by rovnou požádal o delší lhůtu. Případně pokud správní orgán I. stupně shledá, že není možné prodloužení již poskytnuté lhůty, účastník řízení žádá o poskytnutí stejné lhůty nové, taktéž žádá o přerušení řízení na stejnou dobu. Doložil další příjmy rodiny, výplatní pásku manželky za období 4/2025 (čistá mzda 39 194 Kč).

32. Správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti o přerušení řízení usnesením ze dne 18. 6. 2025. Usnesení bylo doručeno dne 18. 6. 2025.
33. Správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 19. 6. 2025 (vypraveným dne 23. 6. 2025) podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti, neboť žalobce na základě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 17. 1. 2025 nedoložil požadované náležitosti žádosti, respektive doklad o bezdlužnosti účastníka řízení u Pražské správy sociálního zabezpečení a příslušného finančního úřadu.
34. Žalobce v odvolání namítal, že správní orgán závažně porušil procesní předpisy tím, že nezákonně nevyhověl jeho žádosti o přerušení řízení, vydal nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné usnesení a nezjistil stav věci bez důvodných pochybností. Tvrdil, že výtka o nedoložení bezdlužnosti nemůže být důvodem pro zastavení řízení u procesně aktivního účastníka, který na výzvy reagoval, předkládal veškeré dostupné podklady a opakovaně žádal o přiměřené prodloužení lhůty z důvodu probíhajícího řízení před finančním úřadem. Podle žalobce správní orgán pochybil, když rozhodl o zastavení řízení dříve, než rozhodl o žádosti o přerušení, a vůbec nezohlednil zásadní dopad rozhodnutí na jeho rodinný život, neboť na něj navazují manželka a dvě nezletilé děti. Žalobce zdůraznil, že se správním orgánem I. stupně vždy spolupracoval a správní orgán jej měl před zastavením řízení seznámit s podklady. Orgán podle něj rovněž neprovedl žádné kroky ke zjištění skutečného stavu věci a nepřiměřenost zásahu do rodinného života nevyhodnotil, ačkoli tato byla ze spisu zřejmá.
35. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že účastník ani ve stanovené ani v opakovaně prodlužované lhůtě (celkem 157 dnů) nedoložil zákonem vyžadované náležitosti, zejména doklady o bezdlužnosti podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, což představuje podstatnou vadu bránící věcnému projednání žádosti, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24. Proto byl správní orgán I. stupně povinen řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž nemá žádnou diskreci (rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36; ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41). Žalovaná připomněla, že žadatel nese povinnost aktivně předkládat potřebné podklady (NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38) a že správní orgán správně nevyhověl třetí žádosti o přerušení řízení, protože přerušení není automatické a musí být v souladu s § 64 odst. 4 správního řádu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2012-27, závěr č. 104 poradního sboru Ministerstva vnitra ze dne 10. 6. 2011). Přerušení řízení nelze připustit, jde-li o zneužití práva či průtahy. Správní orgán si nemůže sám obstarat všechny doklady, přičemž povinnost doložit náležitosti dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, včetně dokladů o bezdlužnosti, leží jednoznačně na žadateli. Účastník byl dne 17. 1. 2025 řádně vyzván k odstranění vad, dostal opakovaná prodloužení lhůty (celkem 157 dnů), avšak přesto požadované doklady nedoložil, ani neprokázal, že o ně požádal, a proto správní orgán postupoval v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*. Správní orgán navíc rozhodl ve správném pořadí – nejprve o nevyhovění žádosti o přerušení (18. 6. 2025) a následně o zastavení řízení (19. 6. 2025) – takže námitka o opačném postupu byla nedůvodná. K otázce rodinného života žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

99/2023-65. Zjistila, že manželka účastníka má vlastní povolení k pobytu (na základě vydané zaměstnanecké karty) a děti mohou na území pobývat s ní. Zásah tak není nepřiměřený ani ve smyslu čl. 8 Úmluvy (rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71; ze dne 14. 6. 2018, č. j. 4 Azs 164/2018-30). Dále uvedla, že samotná přítomnost dětí neznamena automaticky nepřiměřenost dopadu, neboť rozhodující je reálný rodinný život (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33), a připomněla, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3, ze kterého vyplývá, že smluvní státy uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou z rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Článek 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva tedy požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty, které mohou být zabezpečeny jiným pobytovým oprávněním. Možnost prolomení zásady koncentrace řízení (rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 268/2021-56) neshledala, protože účastník nedoložil rozhodné podklady ani v odvolacím řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
37. Soud vyrozuměl manželku žalobce o probíhajícím řízení a poučil ji o možnosti uplatňovat právo osoby zúčastněné na řízení jí nebo jejích nezletilých dětí. Manželka žalobce na poučení a výzvu soudu nereagovala.
38. Při jednání soudu zástupce žalobce uvedl, že manželka získala trvalý pobyt, aktuálně se děti slučují na ni (doloženo průkazy povolení k pobytu obou dětí). Žalobce podal novou pobytovou žádost, chce se také sloučit na manželku. Žádost o sloučení byla podána dne 10. 11. 2025, kdy byl ještě ve fikci pobytu, rozhodnutí dosud není vydáno, správní orgán je již po lhůtě. Zástupce žalobce je názoru, že správní orgán I. stupně nepostupuje správně, když z hlediska posuzování příjmů zahrnuje i děti, které s žalobcem nežijí a žijí se svou matkou, žádosti žalobce se jich netýkají, zřejmě bylo i popřeno otcovství. K dotazu soudu zástupce žalobce vysvětlil, že ani v současné době žalobce potvrzení o bezdlužnosti nemá, má statisícové dluhy, dříve měl splátkový kalendář, ale ten mu byl zrušen. Jde o dluhy z podnikání, probíhá daňová exekuce, žádné doklady k těmto skutečnostem soudu předloženy nebyly, soud neshledal důvody pro odročení jednání za účelem prokázání konkrétní výše dluhu a daňové exekuce (viz dále). Zástupce žalobce byl přesvědčen, že soud nemá jinou možnost, než v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu NSS rozhodnutí žalované zrušit, neboť je nepřiměřeně zasahující do soukromého a rodinného života žalobce a v rozporu se zájmy nezletilých dětí. Situace rodiny je neřešitelná.
39. Žalovaná k tomuto uvedla, že trvalý pobyt manželky žalobce a sloučení dětí na manželku není sporné, stejně tak jako podaná žádost žalobce, pro úplnost do spisu založil výpis z CIS manželky i žalobce, tyto listiny soud provedl k důkazu a shledal, že nesporná tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

účastníků potvrzují. Žalovaná podotkla, že pokud správní orgán I. stupně o žádosti žalobce nerozhodl ve lhůtě, má možnost uplatnit opatření proti nečinnosti. Zároveň však výsledek řízení o žádosti nelze předjímat.

40. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.“*
41. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *„K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a částek nejvyššího normativního nájemného a energetického paušálu, stanovených pro účely složky na bydlení dávky státní sociální pomoci nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“*
42. Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců: *„K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující bezdlužnost cizince.“*
43. Podle § 178e odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců: *„Za bezdlužnou se pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky,*
 - a) *u orgánů Finanční správy České republiky,*
 - b) *u orgánů Celní správy České republiky,*
 - c) *na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a*
 - d) *na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále.*
44. *Bezdlužnost se prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, územní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.“*
45. Podle § 64 odst. 2 správního řádu: *„V řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.“*
46. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu: *„Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

47. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: „1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. 2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
48. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně závažného porušení procesních pravidel. Žalobce namítal, že 1. správní orgán I. stupně neměl zastavit řízení o jeho žádosti a měl na základě jeho žádosti prodloužit lhůtu k doložení bezdlužnosti, 2. k zastavení řízení nemělo dojít před nabytím právní moci usnesení o neprodloužení stanovené lhůty pro odstranění vad žádosti, 3. správní orgán I. stupně si měl chybějící údaje obstarat sám, 4. správní orgán I. stupně měl žalobce seznámit s podklady rozhodnutí. Obecně soud uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 Azs 170/2016-29, již v základním ustanovení pro řízení o žalobách proti správnímu rozhodnutí (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) je stanoveno, že ochrana se účastníkům poskytuje vždy proti porušení konkrétního hmotného práva, k němuž může dojít i v důsledku porušení jejich procesních práv v předcházejícím řízení. Ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pak uvedené konkretizuje tak, že soud zruší správní rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
49. Soud souhlasí s hodnocením žalované, že správní orgán I. stupně nebyl povinen vyhovět žádosti žalobce o přerušení řízení. Odborná literatura uvádí, že mohou existovat případy, kdy nebude žádosti o přerušení řízení vyhověno. Autoři uvádějí, že nevyhovění takové žádosti (byť zákon hovoří o nutnosti tak učinit) by „mohlo být odůvodněno například potřebou provést v řízení určité neodkladné či neopakovatelné úkony nebo též (a to zejména u opakovaných žádostí) tím, že s ohledem na § 64 odst. 4 není dán reálný důvod pro přerušení řízení (pokud by bylo z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení, a jde tedy o zřejmé zneužití práva).“ (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 64 [Důvody pro přerušení řízení]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 473, marg. č. 17.) Tento názor zastává i závěr č. 104 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, který uvádí: „Jestliže tedy správní orgán shledá, že není dán žádný důvod pro přerušení řízení, zejména v případě, kdy je z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení, a jde tedy o zřejmé zneužití práva, nelze řízení s ohledem na uvedené ustanovení přerušit. Opačný výklad by byl v rozporu se základními zásadami správního řízení. Ke shodnému závěru dospěl i Městský soud v Praze, V daném případě se jednalo o situaci, kdy správní orgán v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky řešil opakovanou žádost o přerušení řízení, která nebyla žádným způsobem odůvodněna a doložena. S ohledem na zjištěné skutečnosti se jevila jako zcela účelová.“ Poradní sbor přitom odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2012-27. Soud se s tímto výkladem ztotožňuje a má za to, že i v nyní posuzovaném případě byly splněny podmínky pro odchýlení se od ryze jazykového znění § 64 odst. 2 správního řádu, a nevyhovět žádosti žalobce o přerušení řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Přestože žalobce v průběhu řízení vykazoval určitou aktivitu, lze souhlasit s hodnocením žalované, že žalobce ke svým žádostem o prodloužení lhůty a přerušení řízení nedoložil na podporu svého tvrzení žádné důkazy o tom, že o vystavení potvrzení o bezdlužnosti u příslušných úřadů požádal. Nebylo tedy zřejmé, z jakého důvodu žalobce na doložení podkladů požaduje několikanásobně delší lhůtu, než je pro získání předmětných podkladů obvyklé. Tudíž, přestože bylo prvním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dvěma žádostem o prodloužení lhůty vyhověno, správní orgán I. stupně mohl dospět u třetí žádosti k závěru, že dochází ke zneužití práva a žádost o další prodloužení lhůty je účelová. V řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu totiž získává žadatel možnost do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti pobývat na území ČR, opakovaná žádost o prodloužení lhůty pro odstranění vad/přerušení řízení tedy může vést v určitých případech k prodloužení pobytu na území ČR (§ 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), pro který by již cizinec nesplnil podmínky.

50. Soud zdůrazňuje, že žalobce nejen že bezdlužnost nedoložil ani při jednání soudu, ale v rozporu s tvrzeními ve správním řízení (že bezdlužnost existuje, jen nebylo možné ve stanovené době získat potvrzení) uvedl, že ve skutečnosti má žalobce statisícové dluhy, které není schopen splácet. Toto jen svědčí o tom, že by ani další prodloužení lhůty, resp. přerušení řízení, nebylo v případě žalobce účelné a že správní orgán situaci posoudil zcela správně.
51. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že k zastavení řízení nemělo dojít před nabytím právní moci usnesení o nepřerušení řízení. Odvolání proti usnesení o nepřerušení řízení nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 správního řádu). Správnímu orgánu I. stupně tak nic nebránilo v pokračování v řízení a v jeho zastavení.
52. Důvodná není ani námitka žalobce, že si měly správní orgány chybějící podklady obstarat samy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015–38, výslovně uvedl, že řízení zahajovaná na návrh „*nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.*“ Stejně tak další judikatura NSS důsledně zdůrazňuje, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve věcech pobytových (srov. rozsudky ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Pokud žadatel v řízení zůstane pasivní, jde tato nečinnost k jeho tíži. Žadatel, který usiluje o kladné vyřízení své žádosti, musí být aktivní a předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon. Jinak nese negativní následky. Není především povinností správního orgánu vyhledávat za žadatele podklady, jejichž předložení stanoví zákon, a to ani s odkazem na obecnou zásadu hospodárnosti řízení podle § 6 odst. 2 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2025, č. j. 6 Azs 88/2025-41, bod 21).
53. Soud zároveň konstatuje, že ze zjištěných skutečností ani nevyplývá, že by k nedoložení zákonem požadovaných podkladů došlo z důvodu nečinnosti příslušných úřadů, kdy by aktivita správního orgánu I. stupně mohla vést k nápravě a vydání potřebných dokumentů. Žalobcem nyní popsané skutečnosti svědčí o tom, že s ohledem na existující dluh nebylo možné potvrzení o bezdlužnosti vydat. Je zcela zjevné, že aktivita správního orgánu I. stupně či žalované nemohla vést k odlišnému výsledku v řízení o žádosti žalobce. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že požádal-li by žalobce správní orgán I. stupně o obstarání si dokladů o bezdlužnosti, mohl by jí správní orgán I. stupně vyhovět. Soud přitom souhlasí s vyjádřením žalované, že od správního orgánu I. stupně nelze očekávat, že si v případě nedoložení povinných náležitostí žádosti žadatelem, automaticky tyto náležitosti obstará sám.

54. Soud neshledal pochybení ani v postupu správního orgánu I. stupně, když žalobce neseznámil s podklady rozhodnutí, neboť v daném případě nedošlo s ohledem na povahu prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo ve věci rozhodnuto toliko procesně, nikoliv meritorně, k porušení práv žalobce na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud již v této souvislosti, např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že „[n]elze přisvědčit ani námitce, že ministerstvo porušilo svou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Otázkou, zda je správní orgán povinen postupovat podle citovaného ustanovení v případě zastavení řízení, se správní soudy zabývaly v řadě svých rozhodnutí. V daném případě ministerstvo rozhodlo o zastavení řízení [...], nerozhodovalo tak o meritu věci. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění.“ Nadto soud uvádí, že v právě projednávané věci tvořily součást spisu toliko podklady předložené přímo žalobcem, žádost žalobce o prodloužení lhůty k doložení chybějících podkladů, dále listiny o procesních úkonech (např. výzva k odstranění vad žádosti, usnesení, kterým byla prodloužena lhůta na odstranění vad). Jednalo se tedy o podklady, které byly žalobci známy, a proto v dané věci nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 věty první správního řádu či újmě na jeho procesních právech. Žalobce sice absenci seznámení namítal především ve vztahu k nesprávnému procesnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud však, jak bylo odůvodněno výše, pochybení v tomto ohledu neshledal.
55. Další námitky žalobce se týkaly posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a jejich nezletilých dětí (narozených v roce 2020 a 2023).
56. Rozšířený senát dospěl ve věci sp. zn. 8 Azs 99/2023 k závěru, že „správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu, či ji cizinec tvrdí“. Zároveň z tohoto rozsudku vyplývá, že dospěje-li správní orgán k závěru, že by v důsledku zastavení řízení došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze bez dalšího udělit titul, o který žádá, aniž by bylo zkoumáno, zda cizinec splňuje jeho účel. Nejvyšší správní soud dále uvádí: „Správní orgán je primárně povinen věcně posoudit, zda dotýčný cizinec s ohledem na skutečnosti tvrzené v žádosti naplňuje účel pobytového titulu. I v této situaci je třeba zohlednit případnou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života a poměřit ji s mírou, v jaké cizinec nesplnil svou povinnost doložit veškeré potřebné podklady či nenaplnil veškeré hmotněprávní podmínky pro požadované pobytové oprávnění [...]. Zároveň platí, že čím větší je zásah do zaručených práv, tím spíše není nutno trvat na doložení veškerých podkladů či striktním naplnění všech hmotněprávních podmínek, a naopak. Pokud na základě takového individuálního posouzení dospěje správní (odvolací) orgán k závěru, že je naplněn účel pobytového titulu a s ohledem na intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince by bylo i přes chybějící splnění formálních či hmotněprávních podmínek nepřiměřené žádosti nevyhovět, žádosti cizince vyhoví [...]. V případě, že dospěje k závěru opačnému, správní orgán prvního stupně řízení zastaví či odvolací orgán odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení zamítne. Bude-li mít cizinec stále zájem o setrvání na území ČR a úpravu svého pobytového režimu, je třeba, aby v tomto směru podnikl náležité kroky a v době platnosti výjezdního příkazu požádal o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2021, čj. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb., NSS, bod 16).“

57. Žalobce ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života namítal v první řadě nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud uvádí, že správní orgán I. stupně skutečně přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nehodnotil. Žalovaná však s ohledem na citovaný rozsudek rozšířeného senátu NSS otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života posuzovala.
58. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí není ve vztahu k přiměřenosti řádně odůvodněno, nedostatek hodnocení nebyl zhojen ani formalistickým odůvodněním, které nemělo oporu ve spise a v důkazech. Správní orgán podle žalobce ignoruje rodinné vazby žalobce, zlehčuje je, nebo nabízí nereálná řešení. Možnost sloučení dětí na manželku je značně nejistá, bylo by to podle žalobce velmi složité a jen těžko možné, s ohledem na počet osob v domácnosti a cen současných nájmu, manželka nebude mít příjem dostatečný, je riziko neprodloužení pobytu u dětí. Správní orgány měly zohlednit minimálně kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán je povinen zjistit skutečný stav tím, že účastníka řízení buďto vyslechne nebo je vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil. Otázka přiměřenosti měla být vzata v potaz důkladněji a v celém jejím kontextu a se zřetelem na okolnosti případu. Správní orgány měly přiměřenost hodnotit tím spíše, že ve věci figurují i dvě na žalobci pobytově i citově a materiálně závislé nezletilé děti a manželka. Odkázal na případ Khachatryan a Konovalova proti Rusku.
59. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že měly správní orgány po shledání podmínek pro zastavení zahájit šetření, provést výslech a zjišťovat veškeré skutkové okolnosti pro hodnocení kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. NSS ve výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 99/2023-65 konstatoval, že „[p]řiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí.“ V případě žalobce byla možnost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce patrná již ze správního spisu, neboť bylo zřejmé, že žalobce na území ČR žije společně se svou manželkou a nezletilými dětmi, které se na území ČR narodily. Bylo tudíž na místě, aby správní orgány přiměřenost zásahu hodnotily. To žalovaná ve svém rozhodnutí také učinila. Sporným tudíž zůstává, zda bylo posouzení přiměřenosti správními orgány dostatečné, či nikoli.
60. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36). Podle rozsudku NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, je při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života míra a intenzita poměřování zájmů odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Dle závěrů tohoto rozsudku, v případě vážení těchto zájmů při rozhodování správního orgánu o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a zákona o pobytu cizinců je sice správní orgán podle § 3 správního řádu vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že je povinen sám bez toho, že by žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, jež jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, pátrat a aktivně vyhledávat podrobnosti a specifika žadatelova soukromí, která by případně mohla převážet nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění. Pro srovnání soud uvádí, že ani v případě podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpení pobytu na území nepostačuje obecné tvrzení nemožnosti vycestování, ale žadatel musí veškeré skutečnosti

řádně popsat a doložit. Správní orgány ani v tomto případě nemají povinnost na základě podané obecně formulované žádosti nahradit aktivitu žadatele, provést výslech a samy od sebe zjišťovat veškeré relevantní skutkové okolnosti. Namítá-li žalobce, že měly správní orgány provést výslech, či ho vyzvat k vyjádření, soud konstatuje, že tuto povinnost správního orgánu v případě zastavení řízení neshledal, bylo na žalobci (v tomto případě zastoupeném advokátem v průběhu celého řízení), aby své vyjádření (i bez výzvy správního orgánu) s konkrétními tvrzeními o zásahu do soukromého a rodinného života, které pro něj zastavení řízení představuje, předložil co nejdříve.

61. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce na území ČR pobývá s manželkou a s nezletilými dětmi. Ve svém odvolání žalobce uvedl, že na žádosti účastníka jsou závislé další tři správní řízení. Dále v odvolání namítal, že správní orgán I. stupně nezjišťoval, zda hrozí nepřiměřený zásah, i když věděl, že usnesením o zastavení řízení zmaří pobyt celé rodině a tento nepřiměřený zásah je zřejmý již ze spisu.
62. Žalovaná tedy přihlédla ke skutečnostem zjištěným ze správního spisu a k tvrzením žalobce a při hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života konstatovala, že ke zmaření pobytu celé rodiny na území ČR nedojde, neboť manželka žalobce pobývá na území ČR na základě zaměstnanecké karty, její povolení k pobytu tudíž není navázáno na povolení k pobytu žalobce. Ve vztahu k nezletilým dětem žalovaná shledala, že se tyto mohou pobytově navázat na svou matku a získat povolení k pobytu za účelem společného soužití s ní. K situaci žalobce a rozdělení rodiny žalovaná konstatovala s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, že by zásahem do soukromého a rodinného života, který si žalobce na území vytvořil, mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, přičemž výjimkou by mohl být případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná takové okolnosti v případě žalobce neshledala.
63. Žalobce až ve své žalobě uvádí další obecné skutečnosti, které jsou relevantní pro posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, kde uvádí, že ve věci figurují i dvě na žalobci nejen pobytově, ale i citově a materiálně závislé nezletilé děti a manželka. Podrobnější skutečnosti žalobce uvedl v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, v němž popsal, že má na území ČR vytvořeno veškeré zázemí, a to zejména rodinné, ale i profesní, sociální a kulturní zázemí, mimo jiné své podnikání, do kterého investoval velkou dávku energie i finančních prostředků. Zdůraznil, že povolení k pobytu jeho dětí je navázáno na jeho povolení k pobytu. Vyjádřil pochybnosti o tom, že by se jeho manželce s ohledem na ztrátu možnosti legálního příjmu žalobce podařilo obstarat takový příjem, aby se děti mohly na manželku sloučit a udržet si povolení k pobytu na území. Dále žalobce uvedl, že na Velvyslanectví ČR v Hanoji v podstatě nové žádosti ani nejsou přijímány, případně velmi limitovaně. Manželka je značně vytížená péčí o cca dvouletou dceru a pětiletého syna, přičemž její péči v tomto věku nelze plně nahradit péčí otce. Žalobce dále upozornil, že na území ČR žije již velmi dlouhou dobu a na území své domovské země nemá žádné funkční rodinné zázemí a žádné materiální zázemí. Ztrátou možnosti legálně pobývat na území ČR by žalobce ztratil zdroj obživy sebe i rodiny, a vše ostatní. Dále upozornil, že nečerpá žádných dávek a jeho rodina není žádnou přítěží pro ČR ani v materiálním smyslu.
64. V první řadě soud uvádí, že aktivní účastník správního řízení zastoupený advokátem by tyto skutečnosti, v nichž shledává neprodloužení povolení k pobytu za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, měl uvést již správnímu orgánu I. stupně, aby je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správní orgán I. stupně mohl řádně vyhodnotit. Nejpozději by měl důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřený zásah, uvést ve svém odvolání, aby se s nimi mohla žalovaná řádně vypořádat a vyhodnotit je již ve svém rozhodnutí. V odvolání měl nejpozději přesně (a pravdivě) popsat, z jakého důvodu potvrzení o bezdlužnosti nedodal, a jaké důsledky by pro něj a jeho rodinu mělo zastavení řízení. Bez tvrzení, v čem žalobce spatřuje nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, totiž účastník řízení nemůže očekávat, že si tyto skutečnosti budou správní orgány za něj domýšlet, či aktivně zjišťovat a dohledávat. V řízení o žádosti se správní orgány mohou bez aktivity účastníka zabývat pouze skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu.

65. Soud musí konstatovat, že v rozhodnutí žalované neshledal pochybení při hodnocení přiměřenosti zásahu, které neprodloužení povolení k pobytu žalobce představuje do jeho soukromého a rodinného života, neboť žalovaná přiměřenost zásahu hodnotila podle množství a kvality informací, které žalobce ve svém odvolání namítl. Soud by pro podrobnější hodnocení přiměřenosti musel v případě zrušení napadeného rozhodnutí ve skutečnosti zavázat žalobce, aby žalované uvedl veškeré skutečnosti, pro které považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené, a jejichž zohlednění se domáhá.
66. Soud dále upozorňuje, že v žalobě jsou okolnosti soukromého a rodinného života popsány toliko v části odůvodňující návrh na odkladný účinek žaloby, nejsou striktně vzato součástí žalobního bodu, soud však z opatrnosti přihlédl při vypořádání námítky nepřiměřenosti zásahu i k argumentaci vznesené v žádosti o odkladný účinek.
67. Je nutno konstatovat, že detailní informace k poměřování zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny s důvody, pro které bylo řízení zastaveno, nemá ani soud. Žalobce i ve své žalobě a žádosti o přiznání odkladného účinku uvedl pouze zcela obecná tvrzení o možném zásahu. Uvedl, že jsou na něm citově a materiálně závislé nezletilé děti a manželka, neobjasnil však, z jakého důvodu by mělo i jeho krátkodobé vycestování představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Uvádí, že má v ČR vytvořeno veškeré profesní, sociální a kulturní zázemí, neuvádí však konkrétně, co pod těmito pojmy myslí, a jak se to projevuje v jeho každodenním životě. Nijak neobjasňuje, co by mu v pokračování podnikání bránilo, případně z jakého důvodu by podnikání nemohl dočasně přerušit. Soud konstatuje, že žalobce ani neobjasnil, zda v podnikání i aktuálně pokračuje navzdory vzniklým dluhům. Neuvádí, v čem spočívá nutnost jeho neomezené přítomnosti na území ČR. Jeho hodnocení, že by se děti nemohly s pobytem na území navázat na jeho manželku z důvodu nedostatečného příjmu, se ukázalo jako nesprávné, neboť tato situace v mezidobí nastala. Pokud zástupce žalobce při jednání namítal, že bude příjem posuzovaných osob nedostatečný k tomu, aby se sám na manželku mohl navázat také, žádnou svou předběžnou analýzu výpočtu soudu nepředložil. Soud k tomu uvádí, že žalobce v rámci řízení před správním orgánem I. stupně doložil, že je mzdový výměr jeho manželky 49 700 Kč. Zároveň doložil výplatní pásku manželky za období 3/2025 prokazující její čistý příjem ve výši 39 049 a dále za období 4/2025 ve výši 39 194 Kč. Jaké jsou příjmy z podnikání žalobce a jak konkrétně probíhá daňová exekuce, soudu sděleno nebylo. Soud nicméně konstatuje, že možnost sloučení žalobce na manželku není vyloučena. Pokud jde o možné další dvě děti žalobce, soud žádné informace k posouzení, zda mají být zahrnuty do posuzovaných osob, nemá. Zároveň ani při jednání soudu nebylo tvrzeno, že by výsledek tohoto řízení měl mít na tyto dvě další děti nějaký zásadní vliv, který by soud měl zohlednit (bylo uváděno, že možná bylo i popřeno otcovství). Soud pro úplnost konstatuje, že uvede-li žalobce veškeré relevantní okolnosti pro posouzení přiměřenosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zásahu do soukromého a rodinného života v tomto řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, správní orgány budou mít možnost při posuzování přiměřenosti zásahu všechny tyto skutečnosti zohlednit.

68. Ani námitku, že je manželka žalobce vytížená péčí o dvouletou dceru a pětiletého syna, žalobce neupřesňuje, žalobce tvrdil, že péči matky o dvouleté dítě nelze nahradit. K tomu soud konstatuje, že zjevně manželka žalobce o dceru osobně celodenně nepečuje, je zaměstnána na plný úvazek (viz výplatní pásky). Tuto námitku zároveň neuplatnila ani manželka žalobce, která nevyužila svého práva vystupovat v řízení jako osoba zúčastněná na řízení. Žalobce v rámci řízení před správním orgánem I. stupně doložil, že je jeho manželka zaměstnána na plný úvazek, přičemž on sám má podnikat. Soud tak s ohledem na nedostatek informací poskytnutých žalobcem a jeho manželkou nemůže hodnotit, jakým způsobem napadené rozhodnutí zasáhne do soukromého a rodinného života manželky žalobce. Není totiž zřejmé, jak konkrétně by mělo žalobcovo dočasné vycestování omezit možnost jeho manželky pečovat o jejich nezletilé děti oproti aktuální situaci, kdy žalobce pobývá na území ČR. Dále žalobce sice uvádí, že v ČR žije již velmi dlouhou dobu a v zemi původu nemá žádné funkční rodinné zázemí, tato jeho tvrzení však opět zůstávají ve zcela obecné rovině bez jakéhokoliv upřesnění. Neuvádí, z jakého důvodu zde již nemá rodinné a materiální zázemí, které zde před vycestováním do ČR zřejmě měl. Zároveň není zřejmé, co by mu ve vytvoření zázemí v zemi původu bránilo, když zde před vstupem na území ČR pobýval, mluví vietnamsky a netvrdí, že by veškeré vztahy k zemi původu zpřetrhal. Ani tvrzení, že by ztratil zdroj obživy sebe i rodiny, nijak neupřesňuje, neboť není zřejmé, nakolik je podnikání žalobce závislé na jeho přítomnosti na území ČR a zda žalobce vůbec nadále podniká.
69. Co se týká tvrzení žalobce, že ani na Velvyslanectví ČR v Hanoji v podstatě nejsou přijímány nové žádosti, resp. velmi limitovaně, žalobce ani tato svá tvrzení nijak nedokládá, přičemž přestože jsou např. počty žádostí o vydání zaměstnanecké karty, případně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, omezené, nelze potvrdit, že by žalobce nemohl požádat např. o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, případně o vízum za tímto účelem. Soud konstatuje, že v případě zahájení řízení o povinnosti opustit území, či o správním vyhoštění, je na správním orgánu, aby zjistil veškeré informace relevantní pro posouzení možnosti vycestování cizince. Cizinec se však může vyhnout tomu, že by měl možnost veškeré své důvody bránící vycestování uvést až v rámci řízení o povinnosti opustit území, či řízení o správním vyhoštění, tím, že sám veškeré relevantní informace uvede již v řízení o své žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, je-li mu známo, že podmínky pro prodloužení tohoto pobytu nesplňuje, či dle prvostupňového rozhodnutí nesplnil. Vzhledem k tomu, že žalobce nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí odůvodnil obecnými tvrzeními, která nijak neupřesnil a dle možností ani nedoložil, soud by si musel tato tvrzení sám domýšlet za účelem jejich upřesnění.
70. Jde-li o námitku ohrožení nejlepšího zájmu dítěte a potřeby jeho zohlednění, soud uvádí, že žalobce tuto námitku nijak nerozvedl a neuvádí, v čem má dojít k jejich ohrožení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů, přičemž státy mají v takové situaci zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Žalobce v tomto ohledu neuvedl a nedoložil, v čem považuje posouzení nejlepšího zájmu dětí za nedostatečné. K samotnému dočasnému odloučení dětí od otce se žalovaná vyjádřila,

podrobnější popis toho, z jakého důvodu by i dočasné odloučení od otce bylo pro žalobcovy děti nepřijatelné, žalobce neposkytl.

71. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19 rozlišil čtyři typy řízení týkajících se dítěte, a to 1. řízení přímo upravující jeho práva jako dítěte, 2. řízení týkající se jeho práv mimo tento status, 3. řízení s nepřímým, ale nutným dopadem na jeho právní postavení (kam spadá i projednávaná věc) a 4. řízení, která dítě ovlivňují jen fakticky. Tomu odpovídá i role nejlepšího zájmu dítěte: v první kategorii je rozhodující, ve druhé zásadní, ale převažitelný, ve třetí představuje jen jeden z více zájmů, jež je třeba vyvažovat, a ve čtvrté se k němu zásadně nepřihlíží. V posuzovaném případě je zájem nezletilých dětí žalobce je významný, avšak pouze jedním z více konkurujících zájmů.
72. V projednávaném případě lze vycházet z toho, že jde o standardní situaci rodiny s nezletilými dětmi, když žalobce (zastoupený advokátem) v řízení před správními orgány žádné zvláštní okolnosti neuvedl, neuvedl je ani v žalobě ani při jednání soudu, soud zároveň dal možnost matce nezletilých se soudního řízení zúčastnit a případně uvést skutečnosti, které nebyly zjištěny před správními orgány a pro hodnocení zájmů nezletilých dětí by mohly být podstatné. Za těchto okolností lze uzavřít, že hodnocení správními orgány bylo dostačující a nebyly zjištěny žádné významné skutečnosti, které by tyto závěry zpochybňovaly, ani v řízení před soudem. Děti jsou v současné době navázány na svou matku, jejich pobytový status je tak vyřešený. Nakolik by jejich zájmy byly ohroženy dočasným vycestováním otce, tvrzeno není. Žalobce pouze obecně konstatoval, že jsou na něm děti pobytově, citově a materiálně závislé. Co se týká pobytové závislosti, v rámci řízení bylo vyjasněno, že děti již pobytově na otci závislé nejsou. Co se týká materiální závislosti, není zřejmé, jakým podílem jsou děti materiálně závislé na žalobci, neboť příjem byl tvrzen a doložen pouze na straně manželky. Co se týká citové vazby, žalobce neuváděl, že by byl primárním pečovatelem o děti, a že by tudíž pro ně bylo nenahraditelné, pokud by dočasně vycestoval z území ČR.
73. Pokud při jednání soudu zástupce žalobce zmínil další dvě děti, bylo to toliko v souvislosti s tvrzeným nesprávným postupem správního orgánu, který je chtěl zahrnout do společně posuzovaných osob (v jiném řízení), s čímž žalobce nesouhlasil, namítal, že tyto děti už jsou pravomocně vyřešené, žijí se svou matkou. Žalobce v souvislosti s dalšími dětmi žádný možný zásah netvrdil ani v řízení před správními orgány, ani v žalobě, naopak při jednání soudu bylo sděleno, že bylo zřejmě popřeno otcovství (čemuž by odpovídal záznam v CIS ze dne 23. 12. 2025, kde je u obou dětí vyznačena jen dočasná vazba k osobě žalobce v obdobích 23. 9. 2015 až 16. 8. 2016, resp. 16. 9. 2010 až 20. 8. 2015).
74. Soud dále uvádí, že při jednání soudu bylo objasněno, že žalobce nesplňuje podmínky pro prodloužení platnosti jeho aktuálního povolení k pobytu a ani je splňovat nebude. Nejedná se tedy o formalismus ze strany správních orgánů, či soudu, kdy by k podkladu prokazujícímu splnění podmínek nepřihlédly pouze z důvodu procesního pravidla a nezohlednily-li by splnění podmínek pro prodloužení povolení k pobytu. Zásah do soukromého či rodinného života žalobce by tak měl být o to intenzivnější, aby převážil nad zákonnými podmínkami pro prodloužení povolení k pobytu, než by tomu bylo v případě pouze formálního nezohlednění později doloženého splnění podmínek. Soud neshledal důvod pro odročení jednání za účelem dokazování přesné výše dluhu žalobce a případné daňové exekuce, když pro posouzení věci je podstatné, že vysoký dluh žalobce stále trvá. Soud by pro překlenutí nesplnění podmínek pro prodloužení povolení k pobytu očekával od žalobce větší aktivitu a podrobnější popis, z jakého důvodu je pro něj i dočasné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vycestování z ČR nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Soud s ohledem na obecnost těchto námitek a obsah správního i soudního spisu neshledal, že by žalovaná ve svém hodnocení pochybila. Tyto své závěry žalobce nezpochybnil ani svými tvrzeními v žalobě, či v návrhu na přiznání odkladného účinku. Nelze tudíž konstatovat, že by právo žalobce na rodinný a soukromý život převážilo nad zájmem hospodářského blahobytu země a ochrany pořádku státu.

75. Soud též zdůrazňuje, že pro správný výsledek poměrování zájmů žalobce na straně jedné a skutečností, že pro prodloužení pobytového oprávnění nesplňuje zákonné podmínky, je nanejvýš žádoucí, aby žadatel tvrdil podstatné okolnosti nejen detailně, ale i pravdivě. V projednávaném případě žalobce v průběhu správního řízení opakovaně uváděl, že se mu potvrzení o bezdlužnosti nepodařilo získat *včas*, že jen čeká, až mu příslušná potvrzení příslušné orgány vydají (tomu pak i odpovídala žalobní námitka, že správní orgány pochybily, když si potvrzení o bezdlužnosti samy nevyžádaly). Žalobce v řízení před správními orgány neuvedl, že dluhy skutečně má, až při jednání bylo objasněno, že dluhy jsou natolik vysoké (ve výši statisíců), že je žalobce není schopen splatit. Takový postup žalobce objektivně ztěžuje činnost správních orgánů i přezkumnou činnost soudu, a jde proto k jeho tíži.
76. K rozsudku ESLP Khachatryan a Konovalova proti Rusku soud uvádí, že stěžovatel v tomto případě splnění podmínek pro prodloužení povolení k pobytu doložil v rámci řízení před soudy. Zároveň ESLP zohlednil, že samotný požadavek pro doložení potvrzení o tom, že cizinec netrpěl HIV, byl v rozporu s Úmluvou. ESLP přitom konstatoval, že soudy ke skutečnosti doložení dokladu měly přihlédnout a hodnotit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Soud má za to, že v případě žalobce bylo postupováno v souladu s tímto rozsudkem ESLP, neboť žalobci byla dána možnost předestřít veškeré skutečnosti, které považuje za relevantní pro posouzení přiměřenosti zásahu, který pro jeho soukromý a rodinný život představuje zastavení řízení o jeho žádosti. Také měl možnost objasnit, co mu brání ve splnění podmínek pro prodloužení povolení k pobytu. Žalobce aktivně veškeré relevantní skutečnosti neobjasnil. Soud přitom neshledal, že by se jednalo o zranitelnou osobu, u níž by bylo na místě požadovat větší iniciativu správních orgánů. Žalobce byl v průběhu celého řízení zastoupen advokátem, bylo na něm, aby unesl břemeno tvrzení i své části břemena důkazního ohledně nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
77. Námitka, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je v rozporu s obsahem spisu je příliš obecná, soud žádný rozpor odůvodnění s obsahem spisu při vypořádávání námitek nezjistil.
78. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I.
79. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně